

Piatok 9. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na piatok 9. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Ježiš nám
zjavuje svoju identitu;
rozpoznať Kristovo kráľovské
postavenie; veľkosť a blízkosť
Boha.

07.06.2024

V NIEKTORÝCH SCÉNACH evanjelia
sa zdá, že Ježiš chce skryť svoju
pravú identitu. Umlčuje démonov,
keď vyslovujú jeho meno (porov. Mk
3, 12), žiada tých, ktorých uzdravil,

aby o zázraku nikomu nehovorili (porov. Mk 1, 44), a dokonca niektoré jeho učenia sú adresované len jeho apoštolom, a nie zástupu, aspoň spočiatku (porov. Mt 16, 20). Kristus vie, že za titulom Mesiáša sa môžu skrývať najrozličnejšie túžby a nádeje ľudí. Všetci predsa túžime po nejakom oslobodení, a preto je prirodzené hľadať pomoc u spasiteľa.

Napriek tomu Ježiš na niektorých miestach objasňuje zhromaždeným v chráme, aká je jeho skutočná identita, a snaží sa presmerovať ich obmedzenú predstavu, ktorú mohli mať. Niektorí zákonníci totiž v nadväznosti na tradíciu židovského národa očakávali osobu dobrého rodu a dôstojnosti, pochádzajúcu z Dávidovho domu; musí to byť niekto impozantný, pretože mal obnoviť dom Izraela. Ježiš sa však snaží ísť ďalej a naznačuje, že tituly Mesiáš, Pán a Dávidov syn sú neúplné bez ďalšieho titulu, ktorý je na počiatku

jeho identity: Boží Syn. Preto citujúc jeden zo žalmov kladie rečnícku otázku: „Sám Dávid ho nazýva Pánom; ako potom môže byť jeho synom?“ (Mk 12, 37).

Ježiš je milovaný syn Otca. Práve v tomto vzťahu je založená jeho identita. Vždy, keď sa modlíme, keď začíname dôverný rozhovor s Bohom, prvým krokom môže byť uvedomenie si, s kým hovoríme: je to Boh Otec, Boh Syn a Boh Duch Svätý, ktorí chcú s nami nadviazať dialóg lásky. Môže sa však stať, že si tvárou v tvár takejto Božej blízkosti zvykneme na ich prítomnosť alebo že tento vzťah formalizujeme až do tej miery, že Boha uzavrieme do titulu, ktorý si zaslúži úctu a rešpekt, ale pri ktorom môžeme stratiť chuť dôvernosti. V tomto čase modlitby ho môžeme prosiť, aby nás vždy udržiaval v úžase a aby sme žili v takej blízkosti, akú mal Ježiš so svojím Bohom Otcom.

.....

UZNANIE Ježiša Krista za Božieho Syna nám umožňuje pochopiť, že je aj naším Pánom a že náš život môže slúžiť jeho kráľovstvu. Je upokojujúce vedieť, že jeho kráľovská moc je založená a postavená na láske, takže nemáme dôvod pochybovať o jeho autorite alebo jeho zámeroch.

Naopak, v tejto Božej moci nachádzame pokoj pre naše duše, ktorý nás vedie k tomu, aby sme mu ďakovali za všetko, čo sa v našom živote deje, aj za to, čomu možno jasne nerozumieme. Svätý Josemaría raz v hĺbke svojej duše počul: *Si Deus nobiscum, quis contra nos?* Ak je Boh s nami, „ani nedostatok materiálnych prostriedkov či zdravia, ani neistota zamestnania na mnohých miestach, ani komplikácie v rodine či mimo domu, nič nás nemôže vykoľajiť!“^[1]. To je dôvera, ktorá pramení z toho, že prebývame v dome Boha, ktorý je

Otcom a ktorý bláznivo miluje svoje deti.

Ale kontemplovať Ježiša ako Kráľa a Pána je tiež náročné. Potrebujeme, aby to tak bolo, pretože úloha orientovať svoj život – poznačený prvotným hriechom – na Boha Otca je náročná. Zároveň nám Boh ponúka všetku svoju moc. Keď sme ochotní nechať sa ním premeniť, keď pochopíme, že je v našom záujme, aby sa v nás prejavilo jeho panovanie, potom Kristus pôsobí v hĺbke nášho srdca, aby nastolil dôvernú a kráľovskú moc, ktorá sa prejavuje aj v konkrétnych okolnostiach nášho života. „Uznať ho za kráľa znamená prijať ho ako toho, kto nám ukazuje cestu, toho, ktorému dôverujeme a nasledujeme ho. Znamená to deň čo deň prijímať jeho slovo ako platné kritérium pre náš život. Znamená to vidieť v ňom autoritu, ktorej sa podriaďujeme“^[2].

Tradícia Cirkvi niekedy opisuje modlitbu ako boj. Prijat' Ježišovo panstvo znamená krok za krokom očisťovať zámery, ktoré vedú náš život, aby všetko bolo orientované na neho so synovským postojom. Tento proces vnútorného očisťovania je zároveň Božou úlohou a bojom našej slobody. Vždy sa môžeme pýtať: Ježišu, v ktorom aspekte môjho života ešte nie si Pánom? Ktoré vnútorné postoje alebo dispozície ti bránia odrážať Otcovu lásku v mojom živote? Lebo, ako napísal svätý Josemaría, práve to je naše poslanie: „Sám kráľ, Ježiš, ťa výslovne zavolať po mene. Žiada ťa, aby si bojoval v Božích bitkách, dávajúc do jeho služby to najvzácnejšie zo svojej duše: svoje srdce, svoju vôľu, svoj rozum, celé svoje bytie“^[3].

NAPRIEK vážnemu tónu, v ktorom Ježiš hovorí o svojom panstve, evanjelium končí zdôraznením radosti, ktorú ľudia pociťovali, keď mohli byť v jeho prítomnosti. „A veľký zástup ho počúval s radosťou“ (Mk 12, 37). Je zarážajúce, že aj keď sa odváži opraviť zákonníkov, v jeho tóne hlasu ani spôsobe vyjadrovania nie je nič, čo by naznačovalo nepríjemné pocity. Preto by bolo také ľahké tešiť sa z každého jeho slova a vďaka ich kráse sa otvoriť obsahu jeho pravdy. Práve keď prijmeme Ježiša ako milovaného Božieho Syna a ako svojho Pána, sme schopní oveľa hlbšej radosti, než nám môžu dať dobrá tohto sveta. Postupne si uvedomíme, že nemôžeme žiť bez modlitby, pretože je to čas, keď sa jednoducho tešíme z prítomnosti Toho, ktorý dáva plný zmysel našej existencii.

Takto je život modlitby živený tou dvojitou skutočnosťou, ktorá ho robí

plodným. Na jednej strane žasneme nad tým, že Ježiš Kristus je skutočne Boh a je pripravený vstúpiť s nami do dialógu. Je normálne, že sa považujeme za slabých a myslíme si, že nás od neho delí veľká priepasť. Podobne ako Alžbeta pri Máriinej návšteve, aj my sa pýtame sami seba: „Čím som si zaslúžila, že matka môjho Pána prichádza ku mne?“ (Lk 1, 43). Na druhej strane sa v každom čase modlitby necháme prekvapiť touto ďalšou veľkou pravdou našej viery: Božou blízkosťou. Byť s Ježišom, zdieľať s ním od srdca k srdcu svojej nádeje a ťažkosti, to je náš pokoj. Preto veľmi dobre rozumieme výzve svätého Josemaríu: „Odteraz a navždy sa snaž všetko, aj to najnepatrnejšie, robiť preto, aby si sa zapáčil Ježišovi“^[4].

Aj Panna Mária živila svoj kontemplatívny život na základe blízkosti Boha a jeho veľkosti. V scéne Zvestovania ju vidíme

prekvapenú, lebo nechápe, že si ju Pán chcel všimnúť. Rýchlo sa však odovzdáva tomuto Bohu, ktorý sa chce stať dieťaťom, aby sme sa všetci mohli tešiť z jeho spoločnosti po celú večnosť. „Učme sa od našej Matky, Panny Márie: ona nasledovala svojho Syna s blízkosťou svojho srdca, bola s ním jedna duša a aj keď všetkému nerozumela, spolu s ním sa plne odovzdala do vôle Boha Otca“^[5].

^[1] Javier Echevarría, *Pastiersky list*, 1-X-2016.

^[2] Benedikt XVI, *Homília*, 1-IV-2007.

^[3] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 962.

^[4] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 1041.

^[5] František, *Anjel Pána*, 2-IV-2023.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/piatok-9-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/article/piatok-9-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (09.03.2026)